

Аналіз художнього тексту і цілісність художнього твору

УДК 821.411.21-311.6Зейдан.09

О. В. Бессараб

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

Особливості архітекtonіки роману Юсуфа Зейдана «Азазель»

Бессараб О. В. Особливості архітекtonіки роману Юсуфа Зейдана «Азазель». У статті визначені особливості архітекtonіки роману Юсуфа Зейдана «Азазель». Основну увагу приділено архітекtonічним елементам, які автор використовує у структурі роману на релігійну тематику. Для аналізу використано класичне розмежування структури тексту на зовнішню (архітекtonіка) і внутрішню (змістова) композиції. Розглянуто два види членування тексту – об'ємно-прагматичне, що збігається із зовнішньою структурою, і контекстно-варіативне. Їх поєднання впливає на будову твору через використання авторської мови, описів, міркувань, також виділення точки зору головного героя. Когезія і когерентність визначені як ключові ознаки архітекtonіки і зв'язності тексту.

Ключові слова: архітекtonіка, когезія, когерентність, об'ємно-прагматичне членування, контекстно-варіативне членування, контекст.

Бессараб А. В. Особенности архитектоники романа Юсуфа Зейдана «Азазель». В статье определены особенности архитектоники романа Юсуфа Зейдана «Азазель». Основное внимание уделено архитектоническим элементам, которые автор использует в структуре романа на религиозную тематику. Для анализа использовано классическое разграничение структуры текста на внешнюю (архитектоника) и внутреннюю (содержательная) композиции. Рассмотрены два вида членения текста – объемно-прагматическое, которое совпадает с внешней структурой, и контекстно-вариативное. Их сочетание влияет на строение произведения через использование авторской речи, описаний, раздумий, также определения точки зрения главного героя. Когезия и когерентность определены как ключевые признаки архитектоники и связности текста.

Ключевые слова: архитектоника, когезия, когерентность, объемно-прагматическое членение, контекстно-вариативное членение, контекст.

Bessarab O. V. Architectonic features of the novel «Azazel» by Yusuf Zeidan. The architectonic features of the novel «Azazel» by Yusuf Zeidan are defined in the article. Much attention is given to the architectonic elements used by the author in the structure of the novel on the religious subject matter. For analysis the classical differentiation of the text composition is used. These are external (architectonics) and internal (content) compositions. Two types of text segmentation were examined: extensional and pragmatic type which coincides with the external composition and context and variable one. Their combination influences on the work composition through the using of author's language, descriptions, deep thoughts and clarifying of the main character's point of view. Cohesion and coherence are defined as the key features of architectonics and relatedness of the text.

Keywords: architectonics, cohesion, coherence, extensional and pragmatic segmentation, context and variable segmentation, context.

Роман «Азазель» відомого арабського (єгипетського) історика (письменника) Юсуфа Зейдана, директора Центру давніх рукописів Олександрійської бібліотеки, побачив світ у 2008 році. Роман відразу отримав популярність і відголосок, як в критиці так і в засобах масової інформації. Автор став лауреатом Міжнародної арабської премії з літератури («Арабський букер», 2009 рік).

Роман досить швидко набрав популярність, оскільки в романі порушуються провокативні проблеми, стосовно віри. Автор описує очима ченця історичні події V століття (становлення християнської церкви), які переплітаються з вигадкою.

Парадоксальним є те, що саме арабський письменник (мусульманин) описує історію становлення християнської церкви (процес християнізації). Велика кількість церковних діячів та критиків вказують на те, що автор, навмисне,

розпалює релігійну ворожнечу і «підживлює» релігійний екстремізм.

В останньому доробку автора «Арабське богослов'я і витоки релігійного насильства», Юсуф Зейдан вказує, що релігійні конфлікти з'являються на підґрунті поєднання політики і релігії. Саме ця думка, інколи, прочитується у підтексті аналізованого роману.

Саме дискусійність та популярність даного твору та невелика кількість літературознавчих робіт й визначили актуальність даної статті. А звідси впливає і мета нашої роботи – проаналізувати один із структурних елементів роману Юсуфа Зейдана «Азазель», якою є архітекtonіка та визначити її особливості (співвідношення внутрішньої і зовнішньої структури тексту роману), а також простежити, як вона впливає на читача.

Дослідженням арабської літератури займалися літературознавці та науковці, серед них: А. Н. Імагулієва [6], В. Н. Кирпиченко [7], І. Ю. Крачковский [8], Д. В. Микульський, Н. О. Успенська [10],

Б. В. Чукова [14] та інші. Всі вони займалися дослідженням історичного літературного процесу арабомовної літератури, залишаючи поза увагою творчість сучасної арабської літератури. Теоретиками структурно-композиційних елементів твору є: І. Р. Гальперін [2], Б. М. Гаспаров [3], В. Дресслер [4], В. О. Лукін [9], Б. А. Успенський [11], В. Є. Халізев [12], Н. В. Черемісіна [13].

Історично-філософський роман «Азазель» написаний у формі сповіді, а його авторську майстерність критики порівнюють із «міксом» Умберто Еко «Ім'я Рози» та «Кодом да Вінчі» Дена Брауна. Огляд критичних робіт, різного характеру, вказує на те, що автором використано просту й лаконічну коптську (єгипетську) прозу.

Початок роману «Азазель» ставить читача в «риторичне піке», оскільки йде протиставлення назви роману й перших його рядків, а саме: головний герой Гіпа в молитві-зверненні до Бога говорить, що втратив віру в канонічні догми християнства. Втрата віри не є безпідставною, тому що в процесі християнізації було вбито його батька-язичника й знищені всі місцеві храми. Окремою лінією в сюжеті зображено вбивство сотень євреїв та спалювання на вогнищі жінки-науковця Гіпатії.

Майстерність автора простежується в його творі «Азазель» через використання контрастності (Олександрійська і Антиохійська школи), деталізації (роман містить повні описи і дрібні деталі, що занурюють читача в контекст епохи).

Сюжет заглиблюється в історичний детектив і перемежується з божественним прозрінням, випробуваннями віри (прелюбодіяння, спокуса, багатство), безліччю безплідних і безглузких дискусій про іпостасі Бога, та врешті-решт, пошук душевного спокою, який буде знайдено головним героєм наприкінці твору, але фінал твору залишається відкритим, для того щоб кожний реципієнт роману «Азазель» зміг сам знайти для себе відповіді на запитання та духовний прихисток.

Для нашої розвідки ми користуємося класичним розмежуванням структури тексту на зовнішню композицію (архітектоніка) і внутрішню композицію. Внутрішня (змістова) композиція вміщує систему образів, особливості конфлікту, своєрідність сюжету, зовнішня композиція визначається членуванням тексту, що характеризується безперервністю, на дискретні одиниці» [13:19].

Межі композиційних одиниць, які виділені в тексті, чітко задані та визначені автором (епілог, глави, примітки). Саме така виразна будова тексту направляє сприйняття твору. Дослідниця Черемісіна Н. В. зазначає, що архітектоніка тексту «служить способом «порціонування» змісту; за допомогою ... композиційних одиниць автор вказує читачеві на об'єднання, або, навпаки, розчленування елементів тексту (а значить, його змісту)» [13:19].

Кожна структурна одиниця визначається прийомами (засобами) репрезентації, які забезпечують акцентування головних квінтесенцій тексту і інтенсифікують увагу реципієнта (читача). Тут можемо виділити три основних групи структурних одиниць, до першої групи відносяться різні графічні виділення, до другої – повтори мовних одиниць усіх рівнів, до третьої – ключові позиції тексту або його композиційної частини – позиції висунення, вони пов'язані з «встановленням ієрархії змістів, фокусуванням уваги на найважливішому, посиленням емоційності і естетичного ефекту, встановленням значущих зв'язків між елементами суміжними і дистанційованими, які належать одному або різним рівням, забезпечують зв'язність тексту і його запам'ятовуваність» [1:205].

До ключових елементів роману «Азазель» ми відносимо назву твору, епіграф, пролог, початок, глави, кінець твору (відкритий). За допомогою цих елементів Юсуф Зейдан підкреслює важливі для розуміння тексту структурні елементи, а також акцентує головні змістові деталі тієї чи іншої композиційної частини, а отже, одиниці архітектоніки, таким чином виступають одиницями текстової структури, які і впливають на реципієнта.

Гальперін І. Р. виділяє два основних види членування тексту: об'ємно-прагматичний і контекстно-варіативний [1]. Об'ємно-прагматичне членування включає обсяг твору, (який для роману «Азазель» становить 424 сторінки тексту й 22 сторінки коментарів, кількість варіюється в залежності від року видання, та особливості сприйняття читача. Головними одиницями цього виду членування є глави книги (репрезентуються у вигляді 30 листів, які мають окрему назву, що допомагають сприйняттю тексту та послідовному прослідковуванню фабули).

Об'ємно-прагматичне членування взаємодіє з контекстно-варіативним, а першим результатом взаємодії є контекст твору, який організований *авторською мовою*. Оповідь (авторська мова) в романі «Азазель» ведеться від першої особи, класифікація наратора (оповідача) залежить від ситуації, в якій перебуває головний герой. Юсуф Зейдан використовує два типи наратора: гомодієгетичний наратор в екстрадієгетичній ситуації – розказує власну історію, у якій він фігурує як персонаж та гомодієгетичний наратор в інтрадієгетичній ситуації – оповідь другого ступеня, що розповідає власну історію (класифікація за Ж. Женнетом [15]). Та контекст, який містить *мову персонажів* (їх окремі репліки, монологи, діалоги), наприклад, «*По твоєму клубу я понял, что ты монах, но по обмороку не догадался, что ты врач!*» (тут і далі переклад – П. Гулькіна) [5:21]. – репліка священика з Палестини.

Другим результатом взаємодії є описи, оповідь і міркування. У романі «Азазель» Юсуф Зейдан використовує велику кількість детальних описів:

міст, приміщень, картин природи, маршрутів та інше, наприклад, «... Я начну с настоящего, с моего заточения в келье, длина и ширина которой не больше двух метров. Она меньше, чем некоторые египетские могилы. Стены ее облицованы камнем, добываемым в расположенных неподалеку каменоломнях. Из него построено большинство местных зданий. Когда-то камень был белым, но со временем потерял цвет ...» [5:15].

Зазначені композиційні форми виділяються з урахуванням суб'єкта мовлення. Взаємообумовленість двох видів членування дають змогу послідовно розкривати змістовно-концептуальну інформацію тексту. Юсуф Зейдан використовує об'ємно-прагматичне членування для виділення власної думки його головного персонажу Гіпи, а саме за допомогою абзаців автор виділяє перцептивну точку зору, його внутрішнє мовлення (роздуми, монологи), наприклад, сцена купання Гіпи і Октавії, під час якої він занурився в роздуми: «Неожиданно мне пришло в голову, что нужно немедленно подняться. Нужно надеть рубаху и потребовать от Октавии, чтобы мы вернулись в пещеру на берегу, где я впервые увидел ее. У моря я и расскажу ей все о себе. Все закончится там, где и началось, и я смогу заняться тем, ради чего приехал сюда, — медициной и богословием. Потом я вернусь к себе в деревню, отопру запертую много лет назад дверь дома моего дяди и буду вести жизнь отшельника и лечить людей. Своими руками я стану творить чудеса, доказывающие существование Господа. Люди позабудут, что произошло с моими отцом и матерью, я приму церковное имя, которое мне понравится и подойдет. А потом...» [5:110].

Але, окрім цього, об'ємно-прагматичне членування роману «Азазель» виконує й інші текстові функції, а саме: автором постійно підкреслюється динаміка оповіді («Несколько недель я провел в разных монастырях и церквях, а затем отправился в Александрию с речным караваном мелких торговцев из Гелиополиса» [5:68]; передає особливості перебігу часу («Долгие месяцы я бродил по окрестностям Палестины и Самарии >...< в знойный месяц абиб (таммуз (араб.), июль)» [5:19, 21]); виражає емоційну напруженість, наприклад, сцена прелюбодіяння Гіпи і Октавії («В тот миг я был сам не свой. Казалось, далекий Нил остановился в своем течении, на земле не осталось более ни одного живого существа, а в небесах исчезли ангелы. Мое семья само вдруг изверглось из меня, и Октавия рассмеялась. Я попытался было обнять ее, но она поднесла мою ладонь к своим губам и стала целовать. Когда ее язык касался подушечек моих пальцев, я чувствовал, будто исчезаю, погружаясь в блаженство.» [5:93-94]); акцентувати зображувану реалію через особу чи складовий компонент ситуації («Я стал разглядывать лохмотья, в которые была обряжена фигура Христа, а затем перевел взгляд на одеяние самого

епископа. Если на Иисусе было надето какое-то рванье, кое-как прикрывавшее грудь и чресла, то служитель церкви был одет в расшитое золотыми нитями платье, из которого едва проглядывало его лицо. В руках Христос не держал ни одной суетной мирской вещи, а епископ опирался на посох, судя по блеску — из чистого золота. На голове Иисуса был колючий терновый венец, а голову епископа украшала переливающаяся золотом митра. Христос выглядел покорным и готовым принести себя в жертву на кресте, а Кирилл показался мне человеком, прочно стоящим на земле обеими ногами» [5:164]).

Гаспаров Б. М. зазначає: «Кожне нове співвіднесення в тексті, побачене читачем, видозмінює значеннєві ракурси співвіднесених компонентів і тим самим відкриває можливості для нових поєднань, які, в свою чергу, створюють нові смислові повороти, нові конфігурації смислових планів» [3:332]. Таким чином, наведені вище елементи членування поєднані в різних варіаціях у тексті автора і дають змогу читачам роману «Азазель» вбачати різні смислові та сюжетні повороти у фабулі роману.

Найважливішою ознакою особливості архітекτονіки тексту виявляється зв'язність, а виділені в результаті членування частини тексту співвідносяться своїми основними елементами. Дресслер В. виділяє два основних види зв'язності: когезія і когерентність [4].

Когезія (від лат. *Cohaesi* – «бути пов'язаним»), або локальна зв'язність є лінійним типом і виражається формально (мовними засобами) та ґрунтується на займенникової субституції, лексичних повторах, наявності сполучників, співвіднесеності граматичних форм та інше [4:111, 115]. Наприклад, автор неодноразово повторює слово «келія» в різних контекстах воно змінює значення від приміщення до духовного прихистку. Когезія на сторінках роману «Азазель» устанавлює безперервність семантичного континууму тексту.

Когерентність (від лат. *Coherentia* – «зчеплення»), або глобальна зв'язність є нелінійним типом, який об'єднує елементи різних рівнів тексту (епіграф, «текст у тексті» і основний текст тощо) [4:112, 120]. Юсуф Зейдан вводить в основний текст оповіді різні тексти, наприклад, через промову єпископа Феодора подається частина Біблійної легенди про гріхопадіння Адама та явлення людям Ісуса Христа: «так: «...Первая эпоха началась с Адама, а вторая — с Иисуса Христа. У обоих времен есть своя сущность и законы, извечно ведомые нашему милостивому Богу. Отец Небесный сотворил Адама по своему образу, дабы он жил вечно. Но Адам поддался козням дьявола, восстал против своего Святого Отца, вкусив плод запретного дерева, возмнив, что сам сможет стать Богом. Совратил его своими научениями проклятый Азазель, и Адам впал в грех и был изгнан из рая по велению Святого Бога Отца. >...< Возобладала милость Господня, и послал Он своего

единственного сына, Иисуса Христа, в полном человеческом обличье, чтобы спасти человека и избавить мир от Адамова греха, жертвой своей начать новую эру человечества. И были посланы нам после Него праведные ученики, донесшие до нас Евангелие...» [5:29]. Головним засобом створення когерентності є повтори (слова із загальним значенням) і паралелізм.

Роман «Азазель», як і кожний твір, вміщує повтори, які і визначають його зв'язність. Лукін В. А. тлумачить поняття зв'язності так: «в загальному плані воно може бути визначено через повтор; деяка послідовність знаків на тій основі розцінюється як зв'язкова і є повторюваністю різних знаків, їх форм, а також смислів; повторюючись, вони скріплюють, «зшивають» таку послідовність; в одне окреме ціле» [9:132]. Втім, зв'язність не вичерпується функціями повтору, бо він відіграє значущу роль в створенні цілого тексту.

Юсуф Зейдан використовує повтори для виконання двох функцій: акцентувальної і композиційної. Для автора повтори є засобом створення наскрізних характеристик персонажів і зображення реалій.

У прозі ХХ–ХХІ століття збільшується кількість повторів, зменшується відстань між ними, а також, окрім слів, словосполучень є характерним й рефрен цілих текстових блоків, тобто ми прослідковуємо поступове ускладнення й функції повтору. А вони доповнюються численними історико-культурними та літературними ремінісценціями, а також співвідносять різні часо-просторові плани тексту.

Таким чином, ми дійшли висновків, що Юсуф Зейдан в структурі свого роману використовує маже класичний набір архітектонічних (структурних) елементів, які дозволяють повністю зануритися в текст історичного роману й простежити ключові лінії фабульної (сюжетної) будови. Автором використовується прийом контрастності й деталізації.

Визначною особливістю тексту є репрезентація історичного роману у вигляді листів, які не є семантичними і структурно диференційованими. Поєднання об'ємно-прагматичного і контекстно-варіативного членування дають змогу реципієнту сприймати виокремлені частини твору в загальному текстовому полі.

Оповідь роману «Азазель» ведеться від першої особи і визначається двома типами нарративу (гомодієгетичний наратор в екстрадієгетичній ситуації і гомодієгетичний наратор в інтрадієгетичній ситуації), що надають змогу реципієнту промандрувати шляхом головного героя.

Спираючись на ключову особливість архітектоники тексту, зв'язність та два її види – когезія і когерентність (запропоновані Дресслером), ми визначили, які саме прийоми зв'язності використані Юсуфом Зейданом (епіграф, «текст у тексті» і основний текст, займенникові заміни, лексичні повтори тощо).

В ході даного аналізу були окреслені перспективи подальшого дослідження творчості автора, який буде націлено на образну систему та інтертекстуальні зв'язки.

Література

1. Арнольд И. В. Семантика. Стилистика. Интертекстуальность : Сб-к статей / И. В. Арнольд. – СПб. : Изд-во Санкт-Петербург. ун-та, 1999. – 443 с
2. Гальперин И. Р. Текст как объект лингвистического исследования / И. Р. Гальперин. – М. : Наука, 1981. – 139 с.
3. Гаспаров Б. М. Язык, память, образ. Лингвистика языкового существования / Б. М. Гаспаров. – М. : Новое литературное обозрение, 1996. – 352 с.
4. Дресслер В. Синтаксис текста [Текст] / В. Дресслер // Новое в зарубежной лингвистике. – М., 1978. – Вып. 8. – С. 111–137.
5. Зейдан Ю. Азазель : роман / Юсуф Зейдан; пер. с араб. П. Гулькина, М. Наср ад-Дин аль-Гибали. – М. : Астрель, 2013. – 446 с.
6. Имангулиева А. Н. Роль литературных взаимосвязей в формировании новой арабской литературы : (На материале творчества писателей «сиро-американской школы») : автореферат дис. ... доктора филологических наук : 10.01.08; 10.01.06. «Теория литературы» / А. Н. Имангулиева. – Тбилиси, 1988. – 48 с.
7. Кирпиченко В. Н. Об «арабских формах» арабского романа и о пище духовной / В. Н. Кирпиченко // Россия – Восток – Запад. – М. : Наследие, 1998. – С. 265–278.
8. Крачковский И. Ю. Очерки по истории русской арабистики / И. Ю. Крачковский. – Москва : Издательство АН СССР, 1950. – 298 с.
9. Лукін В. А. Художественный текст: Основы лингвистической теории и элементы анализа : учебник / В. А. Лукін. – М., 1999. – 192 с.
10. Успенская Н. А. Две повести на тему "Восток и Запад" ("Ал-Усфур мин аш-Шарк" Т.ал-Хакима и "Киндил Умм Хашим" Яхья Хакки) / Н. А. Успенская // Вопросы истории литератур Востока. – Ч.2. – М., 1979.
11. Успенский Б. А. Поэтика композиции / Б. А. Успенский – СПб. : Азбука, 2000. – 352 с.
12. Хализев В. Е. Теория литературы : учебник для вузов / В. Е. Хализев. – 3-е изд., испр. и доп. – М. : Высш. шк., 2002. – 437с.

13. Черемисина Н. В. О трех закономерных тенденциях в динамике языка и композиции текста / Н. В. Черемисина // Композиционное членение и языковые особенности художественного произведения : Русский язык. – М., 1987. – С. 13–26.
14. Чуков Б. В. Статья с веком наравне : История арабской литературы в Ираке / Б. В. Чуков. – М. : Институт Востоковедения РАН, 1997. – 351 с.
15. Genette G. Narrative Discourse / G. Genette. – Oxford : V.Blackwell, 1980. – 248 p.

УДК: 821.161

Я. В. Галкина

Днепропетровский университет имени Альфреда Нобеля

**Автопародийная рефлексия в поэзии Игоря Северянина
(стихотворения «Июльский полдень» и «Коляска»)**

Галкина Я. В. Автопародийна рефлексія у творах Ігоря Северянина (поезії «Липневий полудень» та «Коляска»). У статті розглядаються поетичні особливості творів еґо-футуриста Ігоря Северянина "Липневий полудень" (1910) і "Коляска" (1918) з точки зору автопародіювання на різних рівнях організації художнього тексту. Автопародійний підхід до розробки важливої для Северянина теми – гедонізму і неробства, – демонструє не тільки еволюцію авторського стилю, а й рефлексію з приводу змін культурного середовища, яке постачало матеріал для поезії. "Подвійна" іронія Северянина – реакція на розхитування постсимволістської поетики при завершенні Срібного віку і кризи власних поетичних пошуків.

Ключові слова: Ігор Северянин, іронія, пародія, автопародія.

Галкина Я. В. Автопародийная рефлексия в поэзии Игоря Северянина (стихотворения «Июльский полдень» и «Коляска»). В статье рассматриваются поэтические особенности стихотворений эґо-футуриста Игоря Северянина «Июльский полдень» (1910) и «Коляска» (1918) с точки зрения автопародирования на разных уровнях организации художественного текста. Автопародийный подход к разработке важной для Северянина темы – гедонизма и праздности, – демонстрирует не только эволюцию авторского стиля, но и рефлексию по поводу изменений культурной среды, щедро снабжавшей поэзию материалом. «Двойная» ирония Северянина – реакция на расшатывание постсимволістської поэтики на закате Серебряного века и на кризис собственных поэтических поисков.

Ключевые слова: Игорь Северянин, ирония, пародия, автопародия.

Galkina Y. Self-parody in Igor Severyanin's poetry (poems "July Noon" and "A carriage"). Poetic particular of ego-futurist Igor Severyanin's poems "The July Noon" (1910) and "The carriage" (1918) are considered in the article. The poem "The carriage" is a parody on the text "The July afternoon." Igor Severyanin parodies the important for his poetry theme of hedonism and idleness. The analysis helps to understand the evolution of the author's style, and the perception of changes in the cultural environment. Severyanin's "double" irony is the reaction to loosening of postsymbolist poetics after the revolution and to the crisis of his own poetic practice.

Key words: Igor Severyanin, irony, parody, self-parody.

Творчество поэта Серебряного века Игоря Северянина стало предметом научного изучения не так давно: с 80-х годов прошлого века началось активное «возвращение» его поэзии в виде переизданий, а литературоведение за него вплотную принялось уже в постсоветскую эпоху. Северянинские стихи долго оставались непонятными в силу специфичности стиля – пестрого, вычурного, пафосного, исполненного эпатажного позерства. Полноценное признание «иронического начала» как ключа к пониманию его поэтики намечается в 1990-е гг. (например, у В. Казака [2], у Ю. Лазебника и В. Ярмак [3]) и закрепляется уже в наши дни, (см. работы В. О. Паутовой [4]). Некоторые исследователи даже пытаются определить суть этого иронизирования. Так, авторы современного учебника «История русской литературы XX века. Первая половина. Кн.1» называют его иронию «чисто авангардной», ибо автор стремился «посредством «лубочной

стилизации и искусно созданной индивидуальной поэтической утопии выйти к простому человеку с его запросами и потребностями» [1:239]. Но осмелимся утверждать, что ирония Северянина гораздо сложнее авангардного лубка или романтического желания сбежать от пошлости «на берег моря, где ажурная пена» [4:17].

Любопытным явлением, которое заставляет лучше понять суть северянинской иронии, являются образцы автопародирования, иронического обыгрывания собственной лирической темы. В 1910 году Северянином было написано стихотворение «Июльский полдень» [5:107], а в 1918 появилось стихотворение «Коляска» [5: 287]. Произведения, хоть и отделены изрядным временным промежутком, развивают постоянную для Северянина тему в характерных топосах – эстетское путешествие. В обоих случаях создается «картинка» по общей схеме: светские праздные люди совершают прогулку в экипаже. Совпадают образ действия, место и время действия (изображен экипаж на загородной дороге в